

Arrest

nr. 97 829 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCH, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suleimaniya, Noord-Irak. Nadat u in mei 2009 zou gescheiden zijn van uw echtgenoot, zou u terug zijn gegaan naar uw ouderlijk huis. In deze periode zou A.(...), de man met wie u een nieuwe relatie was begonnen, naar uw hand zijn komen vragen, maar dit zou door uw familie zijn geweigerd. U zou echter zijn blijven aandringen om met A.(...) te huwen wat ten zeerste tegen de zin van uw familie was. Uw familie zou u nooit goed hebben behandeld, maar vanaf het aanzoek van A.(...) zou het veel erger zijn geworden. Zo zou u zelfs door uw vader in de rug zijn gestoken met een

mes. U zou verbrand zijn geraakt toen uw broer de pot met heet water en rijst omver zou hebben geschopt. Omwille van uw brandwonden zou u twee maanden zijn opgenomen in het ziekenhuis. Toen u op een dag buiten met A.(...) aan het spreken was, zou uw broer I.(...) dit hebben opgemerkt. Hij zou u buiten bewustzijn hebben geslagen en zou enkele uren later naar een wapen hebben gezocht om u te doden. Uw moeder zou op de hoogte zijn geweest van het plan van uw broer en zou u geholpen hebben het huis te verlaten. U zou met een taxi naar een vriendin, S.(...), zijn gevlucht waar u twee dagen zou hebben verbleven. Uw vier kinderen zouden na schooltijd zijn opgewacht en konden u vervoegen. U zou op 3 april 2011 Suleimaniya hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, waarbij uw zoon D.(...) vermist is geraakt, kwam u samen met uw drie andere kinderen D.(...), Z.(...) en L.(...) op 14 mei 2011 aan in België. Op 16 mei vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Later zou uw zoon D.(...) door de smokkelaar naar België zijn gebracht om u te vervoegen. Ter staving van uw relaas legt u een kopie van uw identiteitskaart, die van uw vier kinderen, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een foto van uzelf waarop verwondingen zijn te zien, een medisch attest inzake uw littekens en een rapport over eerwraak in Irak voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste vertonen uw verklaringen tijdens het eerste gehoor en de verklaringen die u aflegde tijdens het tweede gehoor frappante verschillen die niet te verklaren zijn. Bovendien blijkt u belangrijke zaken plots te zijn vergeten. Nochtans kan worden verwacht dat u zich zeven maanden na het eerste gehoor wel nog zou kunnen herinneren wat er zich in Irak heeft voorgedaan.

Zo stelt u tijdens de beide gehoren dat uw broer u - door het omverschoppen van de hete pot met rijst - ernstige brandwonden had toegebracht waarna een ziekenhuisopname volgde van ongeveer twee maanden (CGVS I, pg.7; CGVS II, pg.3). In het tweede gehoor verklaart u dat u bij uw ontslag uit het ziekenhuis werd opgehaald door uw familie die u meteen naar huis zou hebben gebracht (CGVS II, pg.3). Eenmaal thuis zou de situatie onveranderlijk zijn gebleven en werd u slecht behandeld (CGVS II, pg.3). Merkwaardig genoeg geeft u in het eerste gehoor een geheel andere versie van de feiten na uw ontslag uit het ziekenhuis. U vertelde dat uw broer het niet zou hebben toegestaan dat u na uw ontslag uit het ziekenhuis terug naar huis kwam, meer nog, hij zou ermee hebben gedreigd u te zullen vermoorden mocht u terug naar huis komen (CGVS, pg.10). U stelde dat u daarom naar het huis van uw oom bent gegaan (CGVS, pg.7) en er een paar dagen zou hebben verbleven (CGVS, pg.10) vooraleer u dan terug zou zijn gegaan naar uw ouderlijke thuis (CGVS, pg.7). Toen u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd of u ooit bij uw oom heeft gewoond, antwoordt u affirmatief, maar weet u daarna niet aan te geven hoelang u daar heeft verbleven of naar aanleiding van welk incident, of op welk moment u naar daar bent gegaan (CGVS, pg.4).

Daarenboven valt ook niet te verklaren dat u in het tweede gehoor niet weet aan te geven of u ooit naar een vluchthuis bent gegaan (CGVS II, pg.4). Nochtans verklaarde u gedurende het eerste gehoor wel degelijk naar een vluchthuis voor vrouwen te zijn gegaan (CGVS I, pg.12). Dit zou zijn gebeurd nadat u, een of twee maanden voor uw vertrek uit Irak, klacht had ingediend bij de autoriteiten tegen uw broer en zij u met een auto van de overheid naar het vluchthuis zouden hebben gebracht (CGVS I, pg.12). U zou er twee nachten hebben verbleven tot uw broer, na bemiddeling door het vluchthuis, u er is komen ophalen en u vrijwillig terug naar huis bent meegegaan (CGVS I, pg.13). U zou zich zelfs een naam hebben kunnen herinneren van één van de verantwoordelijken in het ziekenhuis, het adres en de naam van het opvangtehuis wist u daarentegen niet meer (CGVS I, pg.12). Dat u zich dit alles niet meer zou kunnen herinneren naar aanleiding van het tweede gehoor - zo verklaart u zelfs niet te weten of u überhaupt naar een vluchthuis bent geweest (CGVS II, pg.4) -, zeven maanden na uw eerste gehoor, doet ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van de gebeurtenissen die u aanhaalt.

Tijdens het eerste gehoor benadrukte u eveneens nadrukkelijk dat uw broer - tien dagen voor u uw huis ontvluchtte - met een wapen naar uw hoofd had gemikt (CGVS I, pg.7). In het tweede gehoor stelt u echter eveneens nadrukkelijk dat hij u enkel mondeling had bedreigd om u met een wapen te vermoorden, maar hij daarvoor nooit daadwerkelijk een wapen op u had gericht (CGVS II, pg.5).

U zou tijdens het tweede gehoor ook niet meer weten, zelfs niet bij benadering, hoeveel keer A.(...) om uw hand is komen vragen (CGVS II, pg.2), hoeveel maal u - bij benadering - bent opgenomen geweest in het ziekenhuis (CGVS II, pg.2), of wanneer u die keer werd opgenomen in het ziekenhuis gedurende een periode van twee maanden (CGVS II, pg.3) en hoeveel maal u - bij benadering - uw broer hebt aangeklaagd bij de politie (CGVS II, pg.3). Dat uzelf aangeeft dit 'toen' te hebben geweten,

maar het nu niet meer weet (CGVS II, pg.3), is niet ernstig te noemen en doet opnieuw vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas

Ten tweede kunnen er eveneens vragen worden gesteld bij de plausibiliteit van uw relaas. U geeft aan dat uw broer I.(...) (CGVS II, pg.8) op zoek was naar een wapen om u te vermoorden en dat u daarom het huis bent ontvlucht (CGVS I, pg.7). Dit wapen zou zich in huis hebben bevonden (CGVS I, pg.7), dus uw broer zou op dat moment nog in het huis zijn geweest. Evenals uw drie andere broers L.(...), M.(...) en S.(...) en uw vader (CGVS I, pg.7). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u in de gegeven situatie het huis wist te ontsnappen, alhoewel men blijkbaar echt van zin was u om te brengen. U stelt dat uw moeder u heeft geholpen om het huis te kunnen verlaten (CGVS II, pg.8), maar u kunt zich niet meer herinneren hoe uw moeder u uit deze toch wel zeer uitzonderlijke en benarde positie heeft kunnen bevrijden (CGVS, pg.8). Dat u zich dit cruciaal moment niet kunt herinneren, valt opnieuw moeilijk te verklaren en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Overigens dringt de vraag zich op hoe uw moeder zich in een dergelijke situatie zou hebben kunnen standhouden tegenover haar woedende man en haar drie op wraak beluste volwassen zoons.

Daarenboven valt het eveneens moeilijk te begrijpen dat u met uw vier kinderen Irak heeft kunnen verlaten. U zou immers uw familie zijn ontvlucht die u wilde vermoorden omwille van uw toenadering tot een man waarmee u werd verboden te huwen. Uw vier kinderen zouden tijdens deze vlucht in eerste instantie thuis zijn achtergebleven (CGVS I, pg.11). Evenwel konden zij ogenschijnlijk gemakkelijk op weg naar school worden opgepikt door de familie van uw vriendin om u daarna te vervoegen (CGVS I, pg.11). Dit gegeven is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Uw enige band met uw familie was op dat moment uw kinderen. Dat uw familie schijnbaar geen aandacht schonk aan een mogelijk risico dat u ook uw kinderen in uw vlucht zou meenemen en zij hen onbewaakt naar school lieten gaan, valt opnieuw moeilijk te begrijpen.

Bovendien is het wel zeer opmerkelijk dat u als alleenstaande vrouw, die werd mishandeld en miskend door uw familie, in staat was om voor uw vlucht (en deze van uw kinderen) van het ene op het andere moment 25.000 dollar te betalen, een gigantisch bedrag naar Iraakse normen. U zou 5.000 dollar hebben kunnen lenen van een vriendin, de andere 20.000 kon u gewoon uit eigen zak betalen. U gevraagd hoe u - in de door u opgegeven omstandigheden - aan een dergelijke som geld kon komen, antwoordt u dat u als werkneemster in een kapsalon tussen de 2.000 en 4.000 dollar per maand (!) kon verdienen (CGVS I, pg.14). Dit is wel een bijzonder hoog loon voor een kapster in loondienst. Aan uw uitleg kan dan ook weinig geloof worden gehecht. Dit alles laat vermoeden dat u op een andere manier uw reis naar Europa heeft georganiseerd en gefinancierd, waardoor andermaal de door u voorgehouden vluchtaanleiding in twijfel kan worden getrokken.

De frappante tegenstrijdigheden in uw relaas, de niet te verklaren vergetelheden en het weinig geloofwaardig karakter van de feiten, maakt dat u niet voldoende aannemelijk hebt kunnen maken dat u Irak diende te ontvluchten omwille van de mishandeling van uw familie en het risico op eerwraak. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw relaas heeft voorgelegd, namelijk de kopieën van uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de vier identiteitskaarten van uw kinderen en een foto van u waarop verwondingen te zien zijn, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Ten eerste kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan kopieën, ten tweede wordt uw identiteit en afkomst niet meteen door het CGVS in twijfel getrokken. Uw foto en het medisch attest toont wel degelijk aan dat u verwondingen opliep, maar geven verder geen informatie betreffende de omstandigheden waarin zij werden aangebracht en vormen evenmin een bewijs van de problemen die u zegt te hebben gekend. Het algemeen rapport over eerwraak in Irak schetst de eerwraak problematiek, maar vormt evenmin een bewijs van uw individueel probleem.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verwijt dat zij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in verband met de redenen van haar problemen in Irak. Verzoekster is echter te getraumatiseerd om de feiten die te maken hebben met de mannen uit haar familie, die haar zowel fysisch als emotioneel zwaar mishandeld hebben, goed te kunnen herinneren. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de zwakke positie die verzoekster als vrouw had binnen haar familie. Verzoekster werd van kleins af mishandeld door haar vader en broers en vanaf het moment dat ze wilde trouwen met A. werd de situatie levensbedreigend. Verzoekster geeft in het gehoorverslag aan dat het door de mishandelingen heel moeilijk is om zich details te herinneren die direct in verband staan met deze mishandelingen. Gezien de medische en psychische toestand van verzoekster had de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moeten onderzoeken of een verhoor wel mogelijk was. De medische problemen van verzoekster worden gestaafd met "doktersdocumenten" waarin bevestigd wordt dat verzoekster lijdt aan postcommotionele hoofdpijn en een posttraumatische shock ten gevolge van deze mishandelingen. Bovendien is verzoekster analfabeet waardoor het voor haar zeer moeilijk is om data te onthouden. Verzoekster heeft een heel ander concept van tijd en is zodanig in de war dat ze zelfs data over haar leven in België niet helemaal kan herinneren. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het ook vreemd vindt dat verzoekster kon ontsnappen terwijl haar familie haar wou vermoorden voert zij aan, dat het op het moment dat zij ontsnapte enkel haar broer I. was die er mee dreigde haar te vermoorden. Verzoekster kan niet weten hoe haar moeder hem heeft kunnen tegenhouden want toen was ze al, zonder schoenen, het huis uit gevlucht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het tevens moeilijk te begrijpen dat verzoekster met vier kinderen Irak heeft kunnen verlaten. Verzoekster heeft echter de dag na haar vlucht haar kinderen kunnen ophalen op weg naar school. Er kunnen tal van redenen zijn die dit mogelijk gemaakt hebben zoals een misverstand in de familie, wellicht in de hand gewerkt door de moeder van verzoekster, onachtzaamheid of misschien geloofde de familie niet dat verzoekster effectief de moed zou hebben om te verdwijnen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vindt het ook ongeloofwaardig dat verzoekster zelf 20.000 dollar kon betalen voor haar reis naar Europa en dat ze 2000 tot 4000 dollar verdiende als kapster in loondienst. Verzoekster verduidelijkt dat zij geen werknemster was, maar mede-eigenares van het kapsalon. Dit was het bedrag dat ze samen met haar zakenpartner verdiende. Zelf verdiende ze echter zo'n 400 tot 500 dollar per maand en meer tijdens de maanden met feestdagen. Dit alles heeft verzoekster expliciet aangegeven tijdens het eerste gehoor. Verzoekster vreest vervolging door haar vader en broers omdat zij wilde trouwen met een man die zij niet goedkeurden en werd niet als volwaardig lid van de familie aanschouwd. Dit is een veel voorkomende toestand in Koerdistan. De broers van verzoekster zijn op eervraak uit omdat verzoekster met A. wou trouwen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfelt overigens niet aan het feit dat verzoekster een relatie had met A.. Verzoekster heeft al heel wat fysisch en mentaal geweld ondergaan van haar familie en dit nam extreme vormen aan toen zij wilde trouwen met A.. Verzoekster vreest dan ook vermoord te worden indien ze zou moeten terugkeren naar Irak. Uit verschillende objectieve bronnen blijkt dat eervraak een veelvoorkomende praktijk is in de Koerdische gemeenschap in Irak. Verzoekster verwijst hierbij naar rapporten van onder andere UNHCR, Amnesty International, de VN veiligheidsraad en Human Rights Watch. Verzoekster terugsturen naar Irak vormt volgens haar dan ook een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 EVRM, artikel 33 (1) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. Gelet op de onveilige situatie en de hoge graad van corruptie in Irak, heerst er wantrouwen ten aanzien van de autoriteiten, die nog niet in staat zijn zichzelf te beschermen. Aan verzoekster kan dan ook geen individuele bescherming geboden worden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen uit derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van het gelijkheidsbeginsel. Door te besluiten dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blind voor de werkelijkheid. De realiteit toont aan dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om

de hoek loeren. Gedurende het jaar 2011 zijn er immers weldegelijk terroristische aanslagen gebeurd in de noordelijke provincies waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen. Objectieve informatie toont duidelijk aan dat het aantal burgerslachtoffers in geheel Irak gestegen is tijdens het jaar 2011.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: enkele pagina's uit "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*" van april 2009, een rapport van Amnesty International van 13 mei 2011, een rapport van de VN veiligheidsraad van 7 juli 2011, een rapport van Human Rights Watch van 2012, een rapport van Freedom House van 2011, een rapport van de Danish Immigration Service van juli 2009, een rapport van het Center for Gender and Violence Research van november 2010, een document van Refworld van 2 januari 2012 en een medisch attest van 7 juni 2012.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan het asielaanvraag van verzoekster. De geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvraag wordt namelijk op fundamentele wijze ondermijnd door een reeks tegenstrijdigheden en onwetendheden tussen haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdens het eerste gehoor en haar verklaringen afgelegd tijdens het tweede gehoor en dit meer bepaald met betrekking tot haar problemen. Zo verklaarde verzoekster tijdens het eerste gehoor dat zij van haar broer niet meer welkom was thuis nadat ze uit het ziekenhuis ontslagen werd en dat hij ermee gedreigd zou hebben haar te vermoorden indien zij toch naar huis kwam (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 7, 10). Verzoekster zou dan enkele dagen bij haar oom hebben verbleven alvorens terug te keren naar haar ouderlijke huis (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 7, 10). In het tweede gehoor verklaart verzoekster daarentegen dat zij door haar familie werd opgehaald in het ziekenhuis en terugkeerde naar huis na haar ontslag uit het ziekenhuis (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 3). Wanneer aan verzoekster gevraagd wordt of zij ooit bij haar oom gewoond heeft, slaagt zij er slechts in dit te bevestigen, zonder echter te kunnen aanduiden hoe lang zij bij hem verbleef of naar aanleiding van welke gebeurtenis zij bij hem introk (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 4). Ook omtrent haar verblijf in een vluchthuis voor vrouwen is verzoekster allerminst duidelijk. Hoewel verzoekster dit niet spontaan in haar asielaanvraag vermeldt, stelt zij wanneer zij hiernaar gevraagd wordt dat ze twee nachten in een dergelijk vluchthuis verbleven heeft enkele maanden voor haar vertrek. Verzoekster slaagt er echter niet in de naam of het adres van dit vluchthuis te benoemen (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 12). In het tweede gehoor stelt verzoekster daarentegen eerst dat ze slechts geprobeerd heeft om naar een vluchthuis te gaan om vervolgens te verklaren dat ze niet meer weet of ze ooit wel in een vluchthuis heeft verbleven en hoe lang (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 3, 4). Verzoekster verklaart tevens in het eerste gehoor dat haar broer haar reeds bedreigd had door met een wapen naar haar hoofd te mikken, maar dat haar moeder het niet toe liet (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 7). In het tweede gehoor verklaart verzoekster daarentegen dat haar broer nooit het wapen in zijn handen heeft gehad en op haar gericht, maar dat hij slechts mondeling dreigde om haar te vermoorden. Ook wanneer opnieuw gevraagd wordt of hij ooit een wapen vast had wanneer hij haar mondeling bedreigde, antwoordt verzoekster ontkennend (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 5). Verzoekster verklaart bovendien tijdens het eerste gehoor dat haar broer naar de eerste verdieping van hun huis ging omdat zij daar een kalasjnikov hadden liggen (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaart verzoekster echter dat ze niet weet waar het wapen lag. Bovendien stelt ze dat het gewoon een pistool was waarmee hij haar wou vermoorden, hoewel ze thuis ook een kalasjnikov hadden (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 5). Tijdens het tweede gehoor slaagt verzoekster er tevens niet precies te vertellen hoeveel keer ze haar broer heeft aangeklaagd (stuk 6, gehoorverslag 24/05/2012, p. 3), hoewel zij in het eerste gehoor stelde hem drie tot viermaal te hebben aangeklaagd (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 13).

Verzoekster slaagt er overigens ook niet in aannemelijk te maken dat zij effectief een relatie had met A. Hoewel verzoekster beweert dat zij al meer dan een jaar voor haar vertrek een relatie had met A., weet zij niet wat hij gestudeerd heeft en kan zij geen enkele naam noemen van vrienden of collega's van A. (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 9). Verzoekster kan daarnaast niet direct op de familienaam van A. komen wanneer dit haar gevraagd wordt en weet bovendien niet tot welke stam hij behoort (stuk 12, gehoorverslag 10/10/2011, p. 15, 16).

Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekster worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Wat het medisch attest betreft dat door verzoekster aan haar verzoekschrift werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat dit geen inlichtingen bevat die een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Zo bevat dit attest geen informatie omtrent de aard van de verzoeksters psychologische problemen, noch omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen. Evenmin verduidelijkt verzoekster welke specifieke punten van het gehoor zouden beïnvloed zijn door haar medische en psychologische problemen. Niettegenstaande het door verzoekster neergelegde medische attest dat melding maakt van "*céphalées post commotionelle*" en van "*choc post traumatique*", blijkt echter niet dat zij specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat haar problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen haar geestestoestand en de vastgestelde incoherenties in haar asielrelaas. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoekster aan een post-traumatische stressstoornis lijdt, kan uit de attesten dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoeksters verklaringen hierdoor gebrekking zijn.

Wat betreft het medische attest dat verzoekster reeds eerder neerlegde en dat zich reeds in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoekster thans er op wijst dat dit haar medische problemen staaft, stelt de Raad vast dat dit attest melding maakt van enkele objectieve vaststellingen, met name enkele littekens en een zwelling; doch zoals reeds correct gesteld door de commissaris-generaal geeft dit attest geen informatie betreffende de omstandigheden waardoor deze littekens en zwelling zijn ontstaan en vormen zij evenmin een bewijs van de door verzoekster aangehaalde problemen. Ook bevat dit medisch attest geen enkele informatie over de invloed van haar fysieke toestand op de coherentie van haar verklaringen.

De vele door verzoekster neergelegde rapporten omtrent het bestaan van eerwraak in Irak zijn, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster, niet dienstig. Deze tonen slechts aan dat de problematiek van eerwraak bestaat in Irak, maar vormen geenszins een bewijs dat verzoekster een slachtoffer is van deze problematiek. Het toevoegen van verschillende rapporten aangaande eerwraak aan het verzoekschrift volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. Waar verzoekster een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM, artikel 33 van het Verdrag van Genève en van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, indien zij wordt teruggestuurd naar Irak wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB): "*Irak*", "*De actuele veiligheidssituatie in Noord-Irak*." van 11 mei 2012) blijkt dat er voor burgers in Noord-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Noord-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat voormelde SRB gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse.

De stelling dat in alle provincies van Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen om de hoek loeren en er in 2011 terroristische aanslagen gebeurd zijn in de noordelijke provincies waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen, doet geen afbreuk aan bovenstaande concrete en objectieve informatie omtrent de veiligheidssituatie in Noord-Irak. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van Refworld van 2 januari 2012 doet evenmin afbreuk aan de uitgebreide en gedetailleerde informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen zoals opgenomen in voormelde SRB. Het document van Refworld stelt overigens dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 licht gestegen is ten opzichte van 2010. Daaruit blijkt echter actueel geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bovendien bespreekt dit document de situatie van burgerslachtoffers in geheel Irak en niet specifiek de situatie in Noord-Irak, waarvan verzoekster afkomstig is.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF